

Φθιώτιδος Συμεών: «Τα ρόδα του Σταυρού δεν μαραίνονται ποτέ» (ΒΙΝΤΕΟ)

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Ο Γολγοθάς του Κυπριακού Ελληνισμού ήταν ο θεματικός άξονας της προπασχάλιας εκδήλωση «Ανάστα Πατρίς μου!!» από το Ωδείο «Γερμανός ο Μελωδός» του Ωδείου «Γερμανός ο Μελωδός» της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, στην οποία, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Φθιώτιδος](#) κ. Συμεών, μεταξύ των άλλων, ανέφερε χαρακτηριστικά: «Η Εκκλησία μας δεν κινείται με ατζέντες αυτού του κόσμου, γιατί η ατζέντα της γράφτηκε πάνω στο Σταυρό. Η ατζέντα της Εκκλησίας είναι γραμμένη με το αίμα του Χριστού πάνω στον Γολγοθά».

Η ομιλία του Μητροπολίτη Φθιώτιδος

«Πριν από ο,τιδήποτε άλλο θα ήθελα να κάνω μία εμπειρική παρατήρηση, επισήμανση, η οποία είναι για μένα πηγή χαράς και αισιοδοξίας. Οι εκδηλώσεις που πραγματοποιεί το Ωδείο «Γερμανός ο Μελωδός» είναι μία εικόνα, είναι μία αποτύπωση της εκπαιδευτικής προόδου, την οποία παρουσιάζει. Παρατηρούμε στις εκδηλώσεις του Ωδείου μας ότι βαθμιαία μειώνεται η πρωταγωνιστική συμμετοχή στη σκηνή των μεγάλων, του διευθυντή, των καθηγητών, των καθηγητριών, των ενηλίκων και αυξάνεται η συμμετοχή πρωταγωνιστικά των μικρών μας παιδιών, αγοριών και κοριτσιών αλλά και των γυναικών.

Το 80% του προγράμματος σήμερα είχε πρωταγωνιστές και πρωταγωνίστριες τα παιδιά, αγόρια και κορίτσια, τις δεσποινίδες και τις κυρίες, κι αυτό όχι γιατί για μας αυτό αποτελεί κάποια αναγκαιότητα συμπλήρωσης μίας έλλειψης.

Η Εκκλησία ποτέ δεν είχε έλλειψη, γιατί **η Εκκλησία από τα γεννοφάσκια της είναι συμπεριληπτική, είναι ανακεφαλαιωτική**. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο, για να καταργήσει στο σώμα Του, για να καταργήσει στο είναι Του, για να καταργήσει πάνω στον Γολγοθά, κάθε διάκριση μεταξύ ανδρών και γυναικών, δυνατών και αδυνάτων, ισχυρών και ασθενών, κάθε εικονική ή πραγματική διάκριση, η οποία ταλανίζει και βασανίζει τους ανθρώπους, ακόμη και σήμερα.

Η Εκκλησία μας δεν κινείται με ατζέντες αυτού του κόσμου, γιατί η ατζέντα της γράφτηκε πάνω στο Σταυρό. Η ατζέντα της Εκκλησίας είναι γραμμένη με το αίμα του Χριστού πάνω στον Γολγοθά. Η Βίβλος της Εκκλησίας, η Διαθήκη, η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, η Διαθήκη της ζωής της αιωνίου είναι γραμμένη με το αίμα της αγάπης του Κυρίου μας, γι' αυτό όντως «κάποια ρόδα μαραίνονται» αλλά και «κάποια ρόδα ανθίζουν».

Τα ρόδα του Σταυρού δεν μαραίνονται ποτέ γι' αυτό κι ο λαός μας τόσο όμορφα ανυπομονεί και λαχταρά να πάρει άνθη από τον Επιτάφιο, να πάρει άνθη από το Σταυρό του Χριστού, γιατί αυτά τα άνθη κι αυτά τα ρόδα προέρχονται από αυτήν που τον έφερε στον κόσμο, από το «Ρόδο το Αμάραντο», που είναι η Παναγία μας.

Αυτά τα ρόδα έχουν πάνω τους το αίμα Του και το αίμα Του είναι ανεξίτηλο, το αίμα Του είναι ζωντανό, το αίμα του Χριστού είναι η ίδια η πηγή της ζωής, το

σώμα Του και το αίμα Του, αυτό μεταλαμβάνουμε και με αυτό ζούμε, αυτό παίρνουμε μέσα μας και κρατιόμαστε ζωντανοί μέσα στις οδύνες του κόσμου, μέσα στην τραγικότητα της ιστορίας, μέσα στα προβλήματα της ζωής, μέσα στις ανισότητες και τις παραδοξότητες του κόσμου.

Και φυσικά δεν θα μπορούσε να παραλειφθεί μάλλον από την καρδιά μας, δε θα μπορούσε να λείπει από την έγνοια μας ένας Γολγοθάς, ο οποίος ακόμα προσδοκά την Ανάσταση του.

Αυτός ο Γολγοθάς είναι ο Γολγοθάς του Κυπριακού Ελληνισμού. Δεν είναι ότι απλώς μία στρογγυλεμένη επέτειος ενός μαύρου, κι όχι χρυσού, ιωβηλαίου, είναι γιατί υπάρχουν κάποιες μάνες ή υπήρξαν κάποιες μάνες, που δεν αξιώθηκαν ούτε καν να κηδεύσουν τα παιδιά τους, που έμειναν με την απορία, με το ερώτημα και με το παράπονο ότι δεν μπόρεσαν να φροντίσουν έστω ως νεκρούς τους ήρωες που γέννησαν μέσα από τα σπλάχνα τους, αγνοουμένους μέσα στην προσφυγιά και στην οδύνη.

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε γιατί αν ξεχάσουμε θα πάψουμε να υπάρχουμε, θα πάψουν οι μάνες να είναι μάνες, γιατί όποια μάνα δε νιώθει τη μάνα τη χαροκαμένη, όποια μάνα δεν μπαίνει στη θέση της μάνας που έχει χάσει το παιδί της, που έχει στερηθεί το φως των οφθαλμών της, που έχει νιώσει τα σπλάχνα της να φλέγονται και να διαλύονται και να ξεριζώνεται το είναι της δεν είναι μάνα κι όποιος πατέρας δεν έχει νιώσει την οδύνη του κάθε πονεμένου πατέρα κι όποιος άνθρωπος δεν μπαίνει στη θέση του κάθε πονεμένου ανθρώπου, δεν είναι άνθρωπος.

Αυτή η ενσυναίσθηση είναι εντολή και προτροπή του Χριστού, να μπαίνουμε στη θέση του άλλου. Από τον Χριστό αντλεί η ενσυναίσθηση τον αφετηρία της, από τον ίδιο τον Χριστό που έγινε όμοιος με εμάς, ομοιοπαθής και όχι μόνο, δεν έμεινε σε μία νοησιαρχική, σε μία πλατωνική, σε μία ιδεολογική, σε μία κουλτουριάρικη, σε μία μεταφυσική σφαίρα, αλλά η ενσυναίσθηση είναι τοποθέτηση στη θέση του άλλου.

Ο Χριστός προτίμησε να θυσιαστεί, να γίνει ο ίδιος το θύμα, προκειμένου να ανυψώσει τα θύματα, προκειμένου να αναστήσει τους νεκρούς, τα θύματα του θανάτου, προκειμένου να μας χαρίσει την ζωή, γι' αυτό και για τα προσωπικά μας βάσανα και για τα συλλογικά μας βάσανα απευθυνόμαστε σε Αυτόν που είναι όχι το βάσανο αλλά το βάλαμο, σε Αυτόν που είναι το φάρμακο, σε Αυτόν που είναι η ζωή και η Ανάσταση, το Φως και η Ελπίδα, η απαντοχή μας, η λύτρωση μας, η ανάσταση μας, το προσωπικό μας Πάσχα, το διαρκές Πάσχα της ζωής.

Εύχομαι ολόψυχα και ολοκάρδια το Ωδείο μας να προοδεύει έτι περισσότερο γιατί

το Ωδείο «Γερμανός ο Μελωδός», όπως και όλες οι εκπαιδευτικές δομές της Μητροπόλεώς μας, δεν είναι τίποτα άλλο παρά δυνατότητες τα ρόδα να είναι πάντα ανθισμένα. Τα ρόδα και τα λουλούδια αυτά είναι τα λουλούδια μας, τα παιδιά μας, τα παιδιά σας και τα παιδιά που δεν έχουν γεννηθεί ακόμα, τα παιδιά που περιμένουμε, τα ρόδα να είναι πάντοτε ανθισμένα, τα λουλούδια να είναι πάντοτε ανθισμένα και ευωδιαστά και να προσφέρουν ευωδία πνευματική, ελπίδα, αισιοδοξία, αειφορία, να προσφέρουν ζωή μέσα σε έναν κόσμο που από παντού μυρίζει θάνατο.

Θέλω να συγχαρώ λοιπόν τους μικρούς μας μαθητές και τις μικρές μας μαθήτριες, που σήμερα έγιναν καθηγητές και καθηγήτριες, που σήμερα έγιναν πρωταγωνιστές και πρωταγωνίστριες. Θέλω να τους συγχαρώ που απέδειξαν σήμερα αυτό το οποίο λαχταρά ο Χριστός για κάθε έναν από μας: ο μαθητής να ξεπεράσει το διδάσκαλο και σήμερα είδαμε ότι οι μαθητές και οι μαθήτριες ξεπέρασαν τους δασκάλους τους.

Συγχαίρω τα παιδιά μας, συγχαίρω τους γονείς τους, συγχαίρω το περιβάλλον τους, όποιο και αν είναι αυτό, γιατί υπάρχουν προβλήματα στη ζωή μας, υπάρχουν προβλήματα στα σπίτια μας, προβλήματα στις γειτονιές μας, δεν είναι όλα ρόδινα αλλά όταν κανείς μυρίζει «το Ρόδο το Αμάραντο» τότε μπορούν να ροδίσουν τα μάγουλά του, το πρόσωπο του, τότε μπορεί να ροδίσει η ύπαρξή του.

Συγχαίρω και εσάς, την κοινωνία των αδελφών, των πολιτών, των συνανθρώπων, την οικογένεια, αυτή είναι η οικογένεια, η Εκκλησία, μια αγκαλιά για τα παιδιά μας, σας συγχαίρω που αγκαλιάζετε την προσπάθειά τους, που αγκαλιάζετε αυτήν την ταπεινή, σεμνή, συνετή αλλά ουσιαστική προσπάθεια της τοπικής μας Εκκλησίας και θέλω έτι περισσότερο να τη στηρίξετε με όλη σας τη δύναμη.

Αυτό που είδατε, αυτό που νιώσατε, αυτό που πληροφορηθήκατε μέσα στην καρδιά σας, εύχομαι να συνεγείρει το είναι σας, να συγκλονίσει την ύπαρξή σας και να φύγετε σήμερα από εδώ με ένα ερώτημα: Τι θα μπορούσα να κάνω και εγώ για αυτήν την προσπάθεια; τι θα μπορούσα να προσφέρω; πώς θα μπορούσα και εγώ να γίνω συνοδοιπόρος, συμπαραστάτης, τι θα μπορούσα να κάνω κι εγώ ώστε τα ρόδα να μη μαραίνονται, τα ρόδα της Φθιώτιδος, τα ρόδα της Λαμίας, τα ρόδα της Στερεάς Ελλάδας, τα ρόδα της Ελλάδας, τι θα μπορούσα να κάνω για να μην μαραίνεται η νεολαία μας, για να μην απελπίζονται τα παιδιά μας, για να μην χάνονται μέσα σε μία μαυρίλα και σε μία απαισιοδοξία;

Αν θέσουμε αυτό το ερώτημα όλοι μας μέσα στην καρδιά μας, ο καθένας από το δική του πλευρά τότε όντως μπορούμε να σχηματίσουμε έναν αμαράντινο κήπο ανθέων, που θα προσφέρουν ευωδία και στην Ευρώπη και στην οικουμένη

ολόκληρη. Αυτή είναι η μαρτυρία, που οφείλουμε να δώσουμε ως Έλληνες. **Η Ευρώπη λαχταρά και περιμένει φως, «ψάχνεται», ψάχνεται και ψάχνει να βρει την ταυτότητά της, για να χρησιμοποιήσω πασχαλιά ορολογία «έχει χάσει τα αυγά και τα πασχάλια» και περιμένει η Ευρώπη να ξανακούσει από εμάς: «Δεύτε λάβετε Φως».**

Αυτό δεν μας είπε ο Χριστός; «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Γίνετε Φως! Να γίνουμε Φως. Να διώξουμε το σκοτάδι κι αυτό που έχουμε μέσα μας κι αυτό που υπάρχει γύρω μας, να διώξουμε μακριά το σκοτάδι και να φέρουμε το φως, το φως της ανάστασης!

Καλή Ανάσταση! Καλή Ανάσταση στην Κύπρο, στην Ελλάδα στην Ευρώπη, σε όλη την οικουμένη, στα σπίτια σας, στις καρδιές σας, Καλή Ανάσταση! Ανάσταση αληθινή στο είναι σας!

Θα λάμψει το Φως, θα νικήσει το Φως! Να είστε αισιόδοξοι! Θυμάστε στην προηγούμενη εκδήλωση τι σας είπα; ότι «κάποιοι θέλουν σκοτάδια προόδου». Εμείς θέλουμε Φως Ανάστασης!

Η Ανάσταση θα νικήσει!»